

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Горна Оряховица , 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ в публично заседание на десети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

като разгледа докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20214120100138 по описа за 2021 година

Обективно съединени искове по чл.226 от КЗ(отм.) ввр. чл.223 ал.1 от КЗ(отм.) и чл.223 ал.2 от КЗ(отм.) ввр. чл.86 от ЗЗД.

Ищцата Л. К. К./К./ (чрез адв. Росен Ив. Т. от МАК) твърди в исковата си молба, че на 19.07.2015г., около 15h10min. управлявала лек автомобил „Фиат-Пунто” с ДК№**** в посока от гр.Д.–гр.В.Търново със скорост около 50km/h, съобразно ограничението на скоростта и съобразно пътната обстановка. Автомобилът преминава под моста от гр.Д. в посока гр.В.Търново, движейки се в дясната лента. В този момент в обратна посока от гр.В.Търново в посока гр.Д. се е движел в лявата лента с много висока скорост лек автомобил „Сузуки Витара” с ДК№****, управляван от водача И. П. Й.. Вследствие на високата скорост автомобилът „Сузуки Витара” навлиза в лентата, в която се е движел автомобилът на ищцата, променяйки траекторията на движение. Последвал е страничен удар между предните леви части на двата автомобила. Вследствие на удара и инерционните сили автомобилът управляван от Л.К. К. се завърта на 90 градуса и спира в пътното платно, в което се е движела. Твърди се, че ищцата загубила съзнание вследствие на удара. След известно време идвайки в съзнание, усетила остра болка в областта на корема, гръдният кош, както и силна болка в областта на лявата ключица. Испитала е силни болки в областта на краката. След като идва в съзнание ищцата излязла от автомобила си и се приближила до другия автомобил. Установила, че водачът на другият автомобил е в добро състояние. След проведения разговор ищцата се е обадила на тел.112, за да подаде сигнал, за настъпилото ПТП. На място на ПТП-то е пристигнал М.Т., с който И. П. Й. най-вероятно провел преди това личен разговор. След известен период от време на мястото на ПТП са пристигнали и родителите на ищцата. Впоследствие на място са пристигнали служителите на МВР В.Търново. При пристигане на служителите на МВР, виновният водач за настъпване на ПТП И. П. Й. заявил категорично, че ищцата се движела в неговото платно и го е блъснала. Твърди се, че пътните контролори преди да извършат оглед на автомобилите и тяхното позициониране за разкриване на обективната истина са възприели твърденията на единият участник в ПТП, а именно на водача И. П. Й., игнорирайки обясненията на

ищцата. Видно било, че ударът настъпил в лентата, в която се е движел автомобилът на ищцата. Автомобилът на ищцата бил ударен в лявата предна страна/лява гума, след което се завърта на 90 градуса и застанал перпендикулярно на пътното платно, но въпреки това в по голямата си част се намира в дясната лента на платното, което показва, че скоростта на автомобила на И. П. Й. е превишена и същият навлязъл в насрещното платно, където удря автомобила на ищцата. Бил е съставен Констативен протокол №798/19.07.2015г. за ПТП, в който служителите на МВР описват, като причина за ПТП изказаната версия на водача И. П. Й.. Съставен бил и АУАН, който не бил подписан от Л.К. К., защото счела, че описаното в частта „Обстоятелства и причини за ПТП“ не отговаря на истината. Било издадено Наказателното постановление №15-1275-001895/18.08.2015г., с което е наложена глоба на Л.К. К.. В срока наказателното постановление е обжалвано и е постановено Решение №158/29.03.2016г. по АНД №2409/2015г. на ВТРС, с което е отменено Наказателното постановление №15-1275-001895/18.08.2015г. на Началника на група сектор ПП при ОД на МВР-В.Търново, с което на жалбоподателката Л.К. К., на основание чл.179 ал.2 от ЗДвП и чл.183 ал.1 т.1 пр.П от ЗДвП са наложени административни наказания съответно глоба в размер на 150.00лв. и глоба 10.00лв, като незаконосъобразно. Вследствие на описаното ПТП Л.К. К. получила: временно разстройство на здравето, неопасно за живота и, съпроводено с болка и страдание по време на възстановително оздравителния процес, за срок около 4-5 месеца, както и кръвонасядане и контузия в областта на лицето/разкъсно-контузни рани в областта на двете устни и на дясната буза. В областта на лявата ключица и гръдната кост имала кръвонасядане. Установено било и кръвонасядане на лявата предмишница, охлузни рани по двете колена, болки в гърдите, корема, долните и горните крайници, което довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота и, съпроводено с болка и страдание по време на възстановително оздравителния процес. Веднага след инцидента ищцата усещала силна болка в областта на крайниците и затруднено дишане вследствие на острата болка в областта на гръдния кош. С помощта на родителите си се придвижила до дома си. На следващия ден (20.07.2015г.) с помощта на родителите си е посетила МОБАЛ „Д-р Стефан Черкезов“. В резултат на извършените прегледи и констатираните травми е издадено медицинско удостоверение №142/20.07.2015г., в което била снета анамнеза на пациента и било изготвено медицинско заключение. След това ищцата се лекувала извън болнично за продължителен период от време. Твърди се, че причинените наранявания на пострадалата Л.К.(К.) довели до обща промяна в клиничното и здраве, проявено с трайно затрудняване на опорно двигателната функция за срок от около 120 дни, при правилен възстановително оздравителен процес, съпроводен с болка и страдание. Налице бил пост-травматичен стрес, изразяващ се в нарушения на съня, нарушения на апетита, главоболие, фобиен страх и тревожност. Твърди се, че виновният за настъпилото събитие водач И. П. Й., попада в кръга лица, чиято отговорност се покрива от застраховката „Гражданска отговорност“ - полица №115001419529, валидна до 24.05.2016г., издадена от ЗД „Бул Инс“ АД за лек автомобил л.а., „Сузуки Витара“ с ДК №****. Моли съда да постанови решение, с което да бъде осъдено ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на Л.К.(К.): сумата 5000.00лв., представляваща обезщетение за претърпени от страна на Л.К.(К.) неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдание, в резултат на ПТП от 19.07.2015г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.07.2020г. до окончателното и изплащане. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът ЗД „Бул Инс“ АД с ЕИК:**** (чрез адв.Мариян Гочев от САК и адв.А. И. от САК) депозира отговори и становища, с които оспорва предявените искове. Прави възражение за

изтекла погасителна давност по отношение иска за главница и лихва. Видно от представените писмени доказателства и от твърденията на ищеца ПТП е настъпило на 19.07.2015г., а исквата молба е депозирана на 20.07.2020г. Оспорва да е причинен деликт в пряка връзка, с който на ищцата да е причинена вреда(в графата с пострадали лица в Констативен протокол№798/19.07.2015г. за ПТП било посочено само едно пострадало лице - И.Й. - получил леки телесни повреди, изразяващи се в повърхностни травми). Ищцата не фигурирала В констативния протокол, така, че дори да е получила травмите посочени в представеното съдебно медицинско удостоверение, то те на са във връзка с ПТП. Според цитирания Констативен протокол№798/19.07.2015г. за ПТП причината за настъпването му е именно поведението на ищцата като водач на МПС(участник№1/ищцата/ при движение с несъобразена скорост в зоната на лява крива влиза частично в лентата за насрещно движение и се блъска с насрещно движещия се участник№2... ПТП с материални щети”). Съставен бил АУАН на ищцата. Наличието на съдебно решение, с което е отменено издаденото срещу ищцата НП, не било доказателство за вината на другия участник, нито е доказателство, че ищцата не е виновна за ПТП и то е настъпило по някакъв друг механизъм, различен от описания вече в официалния удостоверителен документ издаден за пътния инцидент. Решението на съда нямало обвързваща сила относно причините за ПТП и механизма на настъпването му, а също не можело да установи конкретен механизъм на ПТП. Снимките, на които са позовавала ищцата не били доказателство в настоящия процес и изводът, че установявали механизма на ПТП бил субективен на страна в процеса. Оспорва иска по размер(претенцията не отговаряла на икономическата конюнктура в страната и вредата), като сумата, която се претендира била прекомерно висока за получените в пряка връзка с ПТП травми. Прави евентуално възражение за съпричиняване на вредата от страна на ищцата, тя е била без поставен предпазен колан. Същата е можела да избегне или ограничи травмите, ако е била с поставен предпазен колан при същия механизъм на ПТП. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищцовата страна.

Съдът, след като събра необходимите доказателства за изясняване на делото от фактическа и правна страна и преценявайки ги в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на ГПК, приема за установено следното:

На 19.07.2015г., около 15h10min. ищцата управлявала лек автомобил „Фиат-Пунто” с ДК№**** в посока от гр.Д.–гр.В.Търново. Автомобилът преминава под моста от гр.Д. в посока гр.В.Търново, движейки се в дясната лента. В този момент в обратна посока от гр.В.Търново в посока гр.Д. се е движел лек автомобил „Сузуки Витара” с ДК№****, управляван от водача И. П. Й.. При разминаването на двата автомобила последвал страничен удар между предните леви части на двата автомобила. Вследствие на удара и инерционните сили автомобилът управляван от Л.К. К. се завърта на 90 градуса и спира в пътното платно, в което се е движела.

След проведения разговор между Л.К.(К.) и И. П. Й., ищцата се обадила на тел.112, за да подаде сигнал, за настъпилото ПТП. На място на ПТП-то е пристигнал М.Т.. След известен период от време на мястото на ПТП са пристигнали и родителите на ищцата, а по-късно и служителите на МВР В.Търново, които извършили оглед на ПТП и снели обяснения на страните.

Бил е съставен Констативен протокол№798/19.07.2015г. за ПТП, в който служителите на МВР описват: участник1 - лек автомобил „Фиат-Пунто” с ДК№**** с водач Л.К. К. и участник2 - лек автомобил „Сузуки Витара” с ДК№**** с водач И. П. Й.; отразени щети по ППС1(лек автомобил „Фиат-Пунто”): деформации в предната лява част и цялостната странична част; аербег –

2бр.; спукана лява предна гума; деформации по лявата ходова част; отразени щети по ППС2(лек автомобил „Сузуки Витара“): деформации в предната лява част; деформации в странична част; спукана лява предна гума; деформации по ходова част. Посочени са причини за ПТП: участник1 при движение с несъобразена скорост в зоната на лявата крива частично навлиза в лентата за насрещно движение и се блъска с насрещно движение се участник2; допуска се ПТП с материални щети.

Бил е съставен АУАН№Г-97978/19.07.2015г. против Л.К. К.. В обстоятелствената част е посочено, че водачът К. управлява собственият си лек автомобил „Фиат-Пунто“ с ДК№****, като в зоната на лява крива при движение с несъобразена с релефа на местността скорост навлиза в лентата за насрещно движение в ляво лявата половина на пътното платно, където се сблъсва с насрещно движещият се лек автомобил „Сузуки Витара“ с ДК№****, като автомобилите се сблъскват с предните си леви части с което допуска ПТП с материални щети по МПС и пострадало лице - водач на автомобил с ДК№****, като водачът К.: -не избира скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост. интензивността на движение и др. обстоятелства, за да спрат пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението. ПТП, с което виновно е нарушила чл.20 ал.2 от ЗДвП; -не носи контролния талон от СУМПС, с което виновно е нарушила чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП. АУАН не бил подписан от Л.К. К.. Впоследствие е издадено Наказателното постановление№15-1275-001895/18.08.2015г., с което е наложена глоба на Л.К. К. в което е описана фактическа обстановка, идентична с описаната в АУАН, като за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП и на основание чл.179 ал.2 от ЗДвП - глоба в размер на 150.00лв.; за нарушение на чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП и на основание чл.183 ал.1 т.1 пр.П от ЗДвП - глоба в размер на 10.00лв. В срока на наказателното постановление е обжалвано и е постановено Решение№158/29.03.2016г. по АНД№2409/2015г. на ВТРС, с което е отменено Наказателното постановление№15-1275-001895/18.08.2015г. на Началника на група сектор ПП при ОД на МВР-В.Търново, с което на жалбоподателката Л.К. К., на основание чл.179 ал.2 от ЗДвП и чл.183 ал.1 т.1 пр.П от ЗДвП са наложени административни наказания съответно глоба в размер на 150.00лв. и глоба 10.00лв, като незаконосъобразно.

Налице е застраховката „Гражданска отговорност“ - полица№115001419529, валидна до 24.05.2016г., издадена от ЗД„Бул Инс“АД за лек автомобил „Сузуки Витара“ с ДК№****.

Видно от Съдебномедицинско удостоверение№142/20.07.2015г., издадено от съдебен лекар в СМО при МОБАЛ В.Търново се установяват за Л.К.(К.): По лигавицата на двете устни и дясна буза има разкъсно-контузни рани с размер от по 0.5см; в областта на лявата ключица и гръдната кост има мораво виолетово лентовидно кръвонасядане с размер 10/4см, под пъпа в областта на корема има хоризонтално лентовидно синкаво кръвонасядане с размер 8/5см, външно странично на дясната мишница има виолетово кръвонасядане 8/9см, по двете колена има охлузни рани с размер от по 6/7см. Според издалия удостоверение съдебен лекар описаните травматични увреждания са в резултат от тъпи травми и по начин и време описан от лицето е възможно да са получени. Л.К. К. се оплаквала от силни болки в гръдния кош, корема, долни и горни крайници.

Според заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-медицинска експертиза в резултат на претърпяно ПТП на 19.07.2015г. като водач на лек автомобил, ищцата Л.К.(К.) получила следните травматични увреждания: охлузвания и разкъсно-контузни рани на дясна буза стигащи до ушната мида с приблизителни размери 0.5см.; хематом в областта на лявата клавикула слизащ към гръдната кост, приблизително 10/4см.; хематом под пъпа, хоризонтално с правоъгълна форма и размер 8/5см.; хематом на дясната мишница странично с приблизителен размер 8/9см.; охлузвания, рани по двете колена отпред с размер съответно 6/7см. Според вещото лице посочените травматични увреждания може да са получени по време, място и начин съобщени от ищцата и описани в исковата молба, а именно при претърпяно ПТП на 19.07.2015г. като шофьор на лек автомобил ударен челно, странично от друг автомобил. Касае се за тъпи травми получени от

вътрешни части на купето на автомобила и травми от предпазен колан в областта на гърдите и корема. На пострадалата е било причинено временно разстройство на здравето, изразяващо се в болка и страдания и затруднение в движението на снагата и крайниците за срок 30-45 дни. Няма данни за проникващи наранявания в телесни кухини. Срокът за пълното възстановяване е 60-90 дни. Според вещото лице травматичните увреждания са получени и са типични за претърпяно ПТП. Касаело се за въздействие на инерционни сили в действащи напред по посока на движението, като действието им е ограничено от поставен предпазен колан. В случай, че ищцата е била без поставен предпазен колан, уврежданията биха били значително по големи по обем, тежест и сложност. Пострадалата провела амбулаторно лечение като е използвала основно аналгетици, нестероидни противовъзпалителни средства, общо укрепващи, локални антимикробни средства. Лечението на раните е продължило около 15-20 дни. Лечението на получените хематоми и натъртвания е продължило над 30 дни. Пълно възстановяване е настъпило над третия месец на травмата. Ищцата съобщава за наличие на общо неразположение и поява на паник-атаки, особено при шофиране и при придвижване като пешеходец. От страна на вещото лице се твърди, че към момента на прегледа е налице пълно възстановяване от претърпените травматични увреждания. Не се установяват данни за функционални увреждания по тялото и крайниците. Налице е уплътнение на двете колена отпред, в резултат на прекаран постравматичен препателарен бурсит. Не се очаква да настъпят усложнения или влошаване на здравето, които да са в причинно следствена връзка с претърпените травми при описаното ПТП. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обосновано и компетентно. Същото не е оспорено от страните.

В заключението на допуснатата съдебна автотехническа експертиза вещото лице твърди, че заключенията и изводите са направени на база обективни данни от материалите по делото (в т.ч. по свидетелски показания и снимков материал). Според вещото лице със сигурност можело да се приеме, че ПТП е настъпило в светлата част на денонощието. Липсвала информация относно налична хоризонтална и вертикална пътна маркировка, като и налични пътни знаци имащи важност в конкретния пътен участък, към момента на настъпването на ПТП. Вещото лице приема, че пътната обстановка в момента на реализирането на ПТП е била при нормална видимост и ограничена от гледна точка на директно възприемане на участниците помежду си. Според вещото лице деформациите на двата автомобила са основен критерий за взаимното положение на двете МПС в момента на удара. Експертизата приема, че ударът между двете МПС е съответно в предна лява част (лява гума и джанта, предно ляво окачване, ляв калник, лява част на купе пасажери, предна лява врата, ляв праг) за лек автомобил „Фиат“ и увредени предна броня, предна маска, ляв фар, ляв преден калник, лява предна гума и предно ляво окачване за лек автомобил „Сузуки“. Така описаните налични деформации са получени при ъгъл около 30 градуса на масовите центрове на двата автомобила, по време на сблъсък. Експертизата приема, че скоростта на лек автомобил „Сузуки“ по време на удара е в параметрите на около 65/70 km/h, която скорост е приета за автомобила и преди удара. Съответно, експертизата приема, че скоростта на лек автомобил „Фиат“ по време на удара е в параметрите на около 50/55 km/h, която скорост е приета за автомобила и преди удара. Експертизата приема, че мястото на удара е в дясната пътна лента за движение по посока от гр.Д. към с.Присово. Лекият автомобил „Сузуки“ с предната си лява част на предната броня се удря косо в предната лява гума на лекия автомобил „Фиат“. При този контакт на лекия автомобил „Сузуки“ с купето на лекия автомобил „Фиат“ се уврежда и предното ляво окачване на двата автомобила /видно от снимковия материал, предните им леви колела сочат в посока ляво на масовите си центрове, както е видно и сериозното изменение на геометрията им/. Последвало

заклещване на двата автомобила и те се завъртат заедно, съответно лекия автомобил "Сузуки" по посока на часовниковата стрелка, а лекия автомобил "Фиат" по посока обратна на часовниковата стрелка. От технико-експлоатационна гледна точка, причината за реализирането на процесното ПТП има изцяло субективен характер. Водачът на лекия автомобил "Сузуки" вероятно го е управлявал в конкретния пътен участък, при изпълнение на маневра завой надясно, със закъсняла реакция или отвлечено внимание, което е довело до реализирането на ПТП. Лекият автомобил „Фиат Пунто“ е с пет места за сядане, като тези места са фабрично оборудвани съответно за всяко място с триточково закрепени, автоматично регулиращи стегнатостта върху пасажерите и водача, инерционен тип безопасни предпазни колани. Отделно от това, водачът и пасажерът возещ се вдясно на предната седалка са защитени и от въздушни възглавници. Според вещото лице, при така приетата скорост по време на удара от около 50/55 km/h, ако се приеме, че водачката е била с тегло от около 50 kg, то при тази скорост тялото на водачката ще генерира натиск от около 120kg/кв.см. при контакт с неподвижни части от интериора на автомобила. Ако Лора К. е била без предпазен колан и при тази посока на ударния импулс реализиран по време ПТП, то същата би получила много сериозни увреждания различни по степен и вид от тези от съдържанието в делото. Предпазният обезопасителен колан е средство за пасивна защита, предназначено за удържане на водача на автомобила и пасажерите му на място при случай на внезапно спиране при авария или внезапно спиране. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обосновано и компетентно. Същото не е оспорено от страните.

По делото са ангажирани гласни доказателства. Св.Снежана Н.К.(майка на Л.К.(К.)) заявява, че на 19.07.2015г. научила от съпруга си, че дъщеря им Лора е катастрофирала(разбрал по телефона). Дватама със съпруга и пристигнали на местопроизшествието, където видели двамата водачи и едно цивилно лице. Автомобилът на ищцата бил ударен откъм шофьорската врата. Същият бил перпендикулярно на платното, като предницата на „Фиат“-а била по средата на платното за движение. На другият участник колата била вдясно на банкетата, посока гр.Д.. Дошли и полицаите и един човек, който демонстрирал близост с полицаите и с другия участник в ПТП. Лора Кр.К. отказала да подпише протокола по причина, че с пристигането полицаите застанали между двете коли, започнали да снимат и казали, че тя била виновна. Било необяснимо, че по такъв субективен начин полицаите възприели кой е виновен. Другата причина, ищцата да откаже да подпише е, че на нея и взели проба за алкохол, а на другия водач не била взета проба. Л.К.(К.) имала високо кръвно налягане и аритмия и се прибрала с родителите си. Боляло я цялото тяло, колената. На следващия ден след катастрофата отишли при личната лекарка, която ги изпратила при съдебния лекар д-р Гицов. Личната лекарка и издала болничен лист. Надували и се колената и поне два-три месеца се оплаквала от болки по тялото. Първите дни Лора Кр.К. се движела много трудно и изпитвала ужас да се вози кола, а също и дълго време не желала да шофира. Съдът, съобразявайки разпоредбата на чл.172 от ГПК, кредитира свидетелските показания и им дава вяра, които са плод на непосредствени впечатления. Същите не влизат в противоречие с останалия доказателствен материал и кореспондират с обективната истина, макар истината да е достъпна само ретроспективно...

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Отговорността на застрахователя в хипотезата на чл.226 от КЗ(отм), понастоящем - чл.432 от КЗ, при застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е функционална на деликтната отговорност, т.е. тя е налице дотолкова, доколкото е налице отговорността на деликвента, но и дотолкова, доколкото накърненото право на обезвреда на причинени вреди не е

защитено с иск по чл.45 от ЗЗД против деликвента. Осигурената от закона алтернативна защита на това право - с иск по чл.45 от ЗЗД или с иск по чл.226 от КЗ(отм.), е предоставена на избор по волята на увредения, но защитеното му право и с двата иска е само едно - на обезвреда за причинени от деликвента вреди. В случая ищецът е избрал защита на накърнените му права чрез прекия иск против застрахователя по чл.432 ал.1 от КЗ. Съобразно чл.226 ал.1 от КЗ(отм.) увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно разпоредбата на чл.223 ал.1 от КЗ(отм.) със застраховката „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие в границите на определена от застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинени от него вреди на трети лица. Съгласно чл.268 ал.1 т.2 от КЗ(отм.) ввр. чл.267 ал.1 т.1 от КЗ(отм.) застрахователят по застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилисти покрива отговорността на застрахования за причинени на трети лица вреди вследствие на притежаването или използването на МПС, вкл. имуществени и неимуществени вреди от телесно увреждане, но без причинени имуществени вреди на пътник в това МПС. По силата на договора за застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях имуществени или неимуществени вреди на трети лица, ако те са настъпили във връзка с притежаването и използването на МПС. За основателността на предявения иск по делото следва да бъде доказано кумулативното наличие на следните предпоставки: вреди, които стоят в причинна връзка с осъществено застрахователно събитие, наличие на застрахователен договор, по който застрахован е причинителя на вредата. Основен елемент на непозволеното увреждане е вредата. Вредата подлежи винаги на репариране, когато е в причинна връзка с противоправно и виновно деяние. Отговорността на застрахователя при деликт е гаранционно-обезпечителна и се определя от предмета на имущественото застраховане. В съответствие с правилото на чл.154 ал.1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса, в тежест на ищеца е да установи, в условията на пълно и главно доказване, противоправното действие на водача на лекия автомобил, причинените му от ПТП болки и страдания, както и връзката между тях. В тежест на ответника е да докаже твърдението си за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, както и правоизключващи/правопогасяващи възражения чрез допустимите от закона доказателствени средства.

Защитната теза на ответника, въведена с отговора на исковата молба и целяща да изключи действията на ответника, довели до настъпване на ПТП, игнорирайки наличието на влязло в сила съдебно решение по административно-наказателно производство, с което било отменено издаденото наказателно постановление срещу ищцата. Съдът обаче намира, че този съдебен акт няма обвързваща по смисъла на чл.300 от ГПК сила. В тази разпоредба се включват влезли в сила присъди, както и Решения постановени по чл.78А от НК, предвид т.15 от Тълк.решение от 06.11.2013г. по тълк.дело№6/2012г. на ОСГТК ВКС, а по силата на чл.413 от НПК и актовете по Глава XXIX от НПК, т.е. споразумения, одобрени от съда. Макар и в тази разпоредба на НПК да са включени „решения“, законодателят посочил по кои въпроси те обвързват гражданския съд и това са извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието - факти, които не се съдържат в диспозитива на решението постановено по едно административно наказателно производство. Още по-малко гражданския съд следва да е обвързан от мотивите на подобно решение. Аналогично, с наказателното постановление, съобразно Тълкувателно решение№51/29.12.1978г. по н.дело№50/1978г. на ОСНК ВС, няма произнасяне относно наличието

на престъпно деяние, поради което то не попада в обхвата на приложение на чл.300 от ГПК и няма обвързваща доказателствена сила за гражданския съд относно наличието на вина.

В настоящото производство е налице писмено доказателство, установяващо, че ищцата на процесната дата е управлявала лекия си автомобил и предизвикал виновно настъпването на ПТП - съставеният Констативен протокол №798/19.07.2015г. за ПТП, неподписан от ищцата. Цитираният документ е официален по смисъла на чл.179 от ГПК и има обвързваща съда доказателствена сила, но не за всички факти описани в него. По принцип този документ няма обвързваща съда доказателствена сила и на общо основание са допустими всякакви доказателствени средства за установяване на обстоятелствата по настъпване на произшествието, вкл. и свидетелски показания. Ако протоколът за ПТП, обаче, е подписан от участника, същият би могъл да се ползва с материална доказателствена сила за неизгодните факти, вписани в документа и чието наличие е удостоверено с подписа на страната. В случая, ищцата не е подписала този протокол лично и без възражения и забележки, като не е верифицирала вписаните в документа и неизгодни за нея факти.

Съобразно кредитираното заключение на съдебната автотехническа експертиза, че основната причина за настъпване на произшествието са субективните действия на водача на лекия автомобил "Сузуки". Той е бил длъжен и е могъл да съобрази поведението си на пътя с конкретните пътни условия, за да избегне опасност от настъпване на ПТП. Водачът на лекия автомобил "Сузуки" го е управлявал в конкретния пътен участък, при изпълнение на маневра завой надясно, със закъсняла реакция или отвлечено внимание, което е довело до реализирането на ПТП. Мястото на удара е в дясната пътна лента за движение по посока от гр.Д. към с.Присово. Лекият автомобил "Сузуки" с предната си лява част на предната броня се удря косо в предната лява гума на лекия автомобил "Фиат". При този контакт на лекия автомобил "Сузуки" с купето на лекия автомобил "Фиат" се уврежда и предното ляво окачване на двата автомобила, като е последвало заклещване на двата автомобила и те се завъртат заедно. Съгласно разпоредбата на чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП, всеки участник в движението по пътищата е длъжен с поведението си да не създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди. Разпоредбата на чл.20 ал.1 от ЗДвП предвижда, че водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, а според чл.20 ал.1 от ЗДвП, водачите са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Както се установява водачът на лекия автомобил "Сузуки" не е контролирал в достатъчна степен управляваното от него МПС, поради което и с оглед конкретните атмосферни условия и релеф на пътя, интензивността на движението и поведението на участниците в него, при извършване на маневра завой надясно, водачът е изгубил управлението на автомобила, което е довело до настъпване на ПТП. Задължителната преценка за безопасността на извършваната маневра за всички ония участници в движението, които могат да бъдат засегнати и увредени, е на водача предприемащ маневра завиване надясно (Решение №473/08.07.2011г. по нак.дело №442/2010г. ВКС). Според кредитираното заключение на вещото лице, на практика водачът на лекия автомобил "Фиат" не е имал техническа възможност да предотврати процесното ПТП. Експертизата е придружена със снимков материал на местопроизшествието, като такъв е и приложен от ищцовата страна. Снимките по правната си

природа са вещественни доказателства, които се възприемат чрез оглед или експертиза(Решение№1062/10.11.1986г. по гр.дело№655/1986г. - Пг.о. ВС). Снимките и фотолендите не са писмени доказателства по смисъла на чл.178 и сл. от ГПК, тъй като не материализират писмени изявления. Законът не урежда нарочно и отделно веществените доказателства, но по аргумент на чл.204 ал.1 от ГПК, следва да се приеме, че те са необходими и допустими доказателства в определени случаи. Вещественото доказателство е предмет, който възпроизвежда факт от значение за делото, или от който могат да се направят доказателствени изводи за този факт. Всеки предмет може съобразно връзката, в която се намира със значимия за спора факт, да носи спрямо него ролята на вещественото доказателство(Решение№136/11.04.2011г. по гр.дело№602/2010г. - IVг.о. ВКС). В тази връзка, съдът счита, че няма пречка в изготвяне на заключението си вещото лице да не използва и приет от съда снимков материал, възпроизвеждащ факти от значение за делото, или от който могат да се направят доказателствени изводи за тези факти(в т.ч. местоположението на процесните МПС и то към дата 19.07.2015г.).

На следващо място, налице е вина на застрахования при ответника водач на лекия автомобил "Сузуки". Вината на водача на лекия автомобил "Сузуки" се предполага до доказване на противното, съгласно разпоредбата на чл.45 ал.2 от ЗЗД, съгласно която разпоредба във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Ответното дружество не е ангажирало доказателства, удостоверяващи друг механизъм на ПТП, различен от описания в представения протокол за ПТП.

На трето място, от заключението на съдебно-медицинската експертиза, както и от писмените и гласни доказателства по делото, се установява, че вследствие на ПТП ищцата е претърпяла имуществени и неимуществени вреди. Неимуществените вреди се изразяват в болките и страданията, резултат на получените травматични увреждания и преди всичко в: охлузвания и разкъсно-контузни рани на дясна буза стигащи до ушната мида с приблизителни размери 0.5см.; хематом в областта на лявата клавикула слизащ към гръдната кост, приблизително 10/4см.; хематом под пъпа, хоризонтално с правоъгълна форма и размер 8/5см.; хематом на дясната мишница странично с приблизителен размер 8/9см.; охлузвания, рани по двете колена отпред с размер съответно 6/7см.(травми получени от вътрешни части на купето на автомобила и травми от предпазен колан в областта на гърдите и корема). На пострадалата ищца е било причинено временно разстройство на здравето, изразяващо се в болка и страдания и затруднение в движението на снагата и крайниците за срок 30-45дни. На четвърто място, от заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява причинно следствената връзка между деянието и претърпените вреди. Вещото лице установява, че травматичните наранявания на ищцата са в пряка причинна връзка с възникналото ПТП и изключват друг момент, време и механизъм на възникване. Налице е и валиден договор за застраховка гражданска отговорност, действащ към 19.07.2015г., когато е настъпило процесното ПТП.

Предвид изложеното, съдът намери за доказано, че застрахователно събитие се дължи на виновното поведение на водача на застрахованото при ответника МПС; че получените травматични увреждания са в пряка причинно-следствена връзка от процесното ПТП; че същите са обусловили болки и страдания, както и че с оглед наличието на валидно застрахователно правоотношение между ответника и собственика на увреждащото МПС се е задължил да отговаря за виновно причинени на трети лица вреди. Тези изводи обуславят основателност на исковата претенция. Предвид това, отговорността за причинените на ищца неимуществени вреди следва да се поема от застрахователя-ответното дружество.

При преценка по чл.52 от ЗЗД съдът преценява характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на болките, психическите и физически последици настъпили в резултат на телесните увреди. Понятието „справедливост“ не е абстрактно и според ПП№4/23.12.1968г. на ВС е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Относимо обстоятелство е и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането с цел формиране на обществено-оправдана мяра за справедливост(Решение№99/08.10.2013г. по т.дело№44/2012г. - Пт.о. ВКС; Решение№66/03.07.2012г. по т.дело№619/2011г. - Пт.о. ВКС), при определяне на паричният еквивалент на вредите. Релевантните обстоятелства, примерно посочени в ППВС№4/1968г., следва да бъдат преценени и анализирани в тяхната съвкупност(Решение№93/23.06.2011г. по т.дело№566/2010г. – Пт.о. ВКС; Решение№158/28.12.2011г. по т.дело№157/2011г. Пт.о. ВКС и др.), за да бъде размерът на обезщетението надлежно обоснован респ. справедлив. В случая, като обстоятелства обосноваващи размера на обезщетението следва да се отчетат: -получените травми са от вътрешни части на купето на автомобила и травми от предпазен колан в областта на гърдите и корема; -на пострадалата е било причинено временно разстройство на здравето, изразяващо се в болка и страдания и затруднение в движението на снагата и крайниците за срок 30-45дни; -налице е уплътнение на двете колена отпред, в резултат на прекаран постравматичен препателарен бурсит; -лечението на раните е продължило около 15-20 дни; -лечението на получените хематоми и натъртвания е продължило над 30 дни; -срокът за пълното възстановяване е 60-90дни; -към момента на прегледа(м.февруари.2021г.) е налице пълно възстановяване от претърпените травматични увреждания. Травматичните увреждания са предизвикали промяна в здравето на болната изразяващо се в разстройство на здравето, не опасно за живота, съпроводено с болка и страдание по време на възстановителния процес. Получените от ищцата травми в резултат на ПТП са нарушили начина и на живот. Наложило и се за един непродължителен период от време(около месец) да бъде обгрижвана от най-близките си, тъй като не е била в състояние и не е можела да се обслужва изцяло сама. За тези обстоятелства е разпитан свидетел чиито показания няма основание да не бъдат кредитирани и ценени при съвкупната преценка на всички събрани доказателства по делото – заключението по допуснатата съдебно-медицинска експертиза и медицинските документи. Като съобразява така събраните доказателства съдът приема, че като справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди сумата 3000.00лв.

По делото не се установи допринасяне от страна на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат – чл.51 ал.2 от ЗЗД и искането за намаляване на размера на определеното обезщетение е неоснователно и не следва да се уважава. Основание за намаляване на размера на отговорността на делинквента е, ако и пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите. Такова съпричиняване е налице, когато освен с поведението на делинквента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия увреден. Съпричиняването има обективен характер, като от значение е единствено наличието на такава обективна причинно-следствена връзка, а е ирелевантно субективното отношение на пострадалия /т.7 от ППВС№17/18.11.1963г./. Принос по смисъла не е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди(Решение№169/28.02.2012г. по т.дело№762/2010г. - Пт.о. ВКС; Решение№154/22.05.2012г. по т.дело№316/2011г. - Пт.о. ВКС). Възражението за съпричиняване следва да бъде доказано по нетърпящ съмнение начин, каквото по

делото не е проведено. Наведените доводи на ответника за съпричиняване на вредите от страна на ищцата са, че най-вероятно е пътувала в автомобила без поставен предпазен колан. Според вещото лице, изготвило съдебно-медицинската експертиза, травматичните увреждания са получени и са типични за претърпяно ПТП - въздействие на инерционни сили в действащи напред по посока на движението, като действието им е ограничено от поставен предпазен колан. Вещото лице подчерта, че в случай, че ищцата е била без поставен предпазен колан, уврежданията биха били значително по големи по обем, тежест и сложност. Изложеното се подкрепя и от вещото лице, изготвило съдебната автотехническа експертиза. Ако Л.К.(К.) е била без предпазен колан и при тази посока на ударния импулс реализиран по време ПТП(тялото на водачката ще генерира натиск от около 120kg/кв.см. при контакт с неподвижни части от интериора на автомобила), то същата би получила много сериозни увреждания различни по степен и вид от тези от съдържанието в делото. Действително, очакванията са, че при поставен предпазен колан би могло да се очакват по-слаби травматични увреждания. Предпазният обезопасителен колан е средство за пасивна защита, предназначено за удържане на водача на автомобила и пасажерите му на място при случай на внезапно спиране при авария или внезапно спиране. С оглед изложеното съдът приема, че липсва съпричиняване на увреждането от страна на пострадалата и съответно пълният размер на присъденото обезщетение следва да бъде понесен от ответника. В останалата част до пълния предявен размер от 5000.00лв. искът се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

Прякото право на увредените лица, регламентирано в чл.226 ал.1 от КЗ (отм.), да претендират обезщетение директно от застрахователя, възниква едновременно с правото на деликтно обезщетение и е функционално обусловено от него. Според чл.223 ал.2 от КЗ(отм.) застрахователят заплаща обезщетение, включително за пропуснати ползи, които представляват пряк и непосредствен резултат от непозволено увреждане, и за лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице. Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение при застраховка "Гражданска отговорност" на пострадалите трети лица възниква при настъпване на застрахователното събитие. Фактът на настъпилото увреждане поражда гражданската отговорност както на деликвента, така и прякото право към застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. В случая от значение е обстоятелството, че увреденото лице не черпи права от застрахователния договор, а от закона за причинени вреди от застрахованото лице, вследствие непозволеното увреждане. Дължимото по силата на закона обезщетение от застрахователя замества деликтното обезщетение, дължимо от прекия причинител на вредите. Същевременно източникът на задължението на последния е непозволеното увреждане. Съгласно чл.84 ал.3 от ЗЗД при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. В този смисъл длъжникът изпада в забава с факта на увреждането. Ето защо и доколкото отговорността на ответника замества деликтното обезщетение, лихвата за забава се дължи от деня на увреждането – 19.07.2015г. В тази връзка същите лихви са компенсаторни, а не мораторни, и са дължими като допълнение на обезщетението от деня на събитието. В този смисъл и на основание чл.162 от ГПК, в полза на ищцата следва да се присъди: законната лихва върху сумата 3000.00лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие ПТП от 19.07.2015г., считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.07.2020г. до окончателното и изплащане.

Неоснователно е възражението на ответника, че вземането на ищцата по отношение на главницата е погасено по давност. На основание чл.197 от КЗ(отм.), съответно чл.378 ал.2 от КЗ, правата и задълженията по преки искове по застраховки „Гражданска отговорност“ по т.10-т.13,

Раздел II б.А от Приложение№1 във връзка със застрахователното обезщетение или сума се погасяват с 5-годишна давност, считано от датата на настъпване на застрахователното събитие. Процесното застрахователно събитие е настъпило на 19.07.2015г., следователно 5-годишната давност изтича на 20.07.2020г., т.е. преди изчитането на петгодишния срок (исковете са предявени на 20.07.2020г., като според чл.60 ал.4. ал.5 от ГПК срокът, който се брои на седмици, изтича в съответния ден на последната седмица, а срокът, който се брои на дни, се изчислява от деня, следващ този, от който започва да тече срокът, и изтича в края на последния ден).

Неоснователно е и възражението на ответника, че исковете за лихва върху увеличените части от главните иски са погасени с изтичането на 3-годишна давност. При забава в изпълнението на парично задължение длъжникът дължи обезщетение на кредитора в размер на законната лихва върху неизпълненото задължение от деня на забавата, съгласно чл.86 ал.1 от ЗЗД. В случаите, когато задължението не е обвързано с уговорка за срок на изпълнение, длъжникът изпада в забава и дължи обезщетение по чл.86 ал.1 от ЗЗД от момента на поканата за плащане, съгласно чл.84 ал.2 от ЗЗД – датата на завеждане на исковата молба – 20.07.2020г. Към тази дата претенцията за лихви не е била погасена по давност, тъй като погасяването е следвало да настъпи на 21.07.2023г.

Съгласно чл.78 ал.1 от ГПК, съдът следва да присъди в полза на ищцата направените по делото разноски. В настоящия случай разноските представляват адвокатско възнаграждение, за което има доказателства, че е изплатено на процесуалния представител на ответника(според договора за правна защита и съдействие с характер на разписка с отбелязване, че уговореното възнаграждение в размерна 800.00лв. е изплатено - т.1 от Тълкувателно решение№6/2013г. на ОСГК на ВКС), а също така и внесени: -внесена ДТ – 200.00лв.; -възнаграждения за вещи лица – 200.00лв.+200.00лв. Според чл.78 ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 от ЗАДв. В настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение, определено съгласно чл.7 ал.2 т.2 от наредбата(в редакцията към момента на уговарянето на възнаграждението) при интерес от 1000.00лв. до 5000.00лв. – 300.00лв. + 7% за горницата над 1000.00лв. Съгласно представения пред ГОРС договор за правна защита и съдействие, страните(клиент - адвокат) по него са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 800.00лв.(при минимално възнаграждение - 580.00лв.). Осъщественията от пълномощника на ищеца защита се изразява в изготвяне на искова молба и процесуално представителство реално в две съдебни заседания, включително със защита срещу възраженията на ищеца, направени в исковата молба(отрицателен установителен иск с тежест за доказване, възложена на ответната страна), както и писмени бележки, като не може да се приеме, че делото е изобщо фактически или правно несложно, за да се определи минимално възнаграждение. Съдът намира, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 800.00лв. не е прекомерно и не следва да бъде намалено по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК. В този смисъл, съгласно чл.78 ал.1 от ГПК, съдът следва да присъди в полза на ищеца сумата 840.00лв., съразмерно на уважените иски.

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК, чл.7 ал.2 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД„БУЛ ИНС”АД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр.София бул.”Джеймс Баучер”№87, представлявано от Изп.директор С.С.П. и Изп.директор К.Д.К. - заедно, ДА ЗАПЛАТИ на Л. К. К.(К.) с ЕГН*****, с постоянен адрес: с.С. ул.”Полтава”№5 Общ.В.Търново, с настоящ адрес: гр.В.Търново ул.”Поп Харитон”№4 вх.Б ет.V ап.23, с друг известен адрес: гр.Д. ул.,****”№6: сумата 3000.00лв./три хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени от страна на Л. К. К.(К.) неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдание, в резултат на ПТП от 19.07.2015г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.07.2020г. до окончателното и изплащане; сумата 840.00лв./осемстотин и четиридесет лева/, представляваща направените по делото разноски.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от страна на Л. К. К.(К.) с ЕГН*****, с постоянен адрес: с.С. ул.”Полтава”№5 Общ.В.Търново, с настоящ адрес: гр.В.Търново ул.”Поп Харитон”№4 вх.Б ет.V ап.23, с друг известен адрес: гр.Д. ул.,****”№6 против ЗД„Бул Инс”АД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр.София бул.”Джеймс Баучер”№87, представлявано от Изп.директор С.С.П. и Изп.директор К.Д.К. - заедно, обезщетение за претърпени от страна на Л. К. К.(К.) неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдание, в резултат на ПТП от 19.07.2015г., в останалата част от 3000.00лв. до пълния предявен размер от 5000.00лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от получаване на съобщението до страните, че е изготвено и обявено.

Да се изпрати репис от решението на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____